

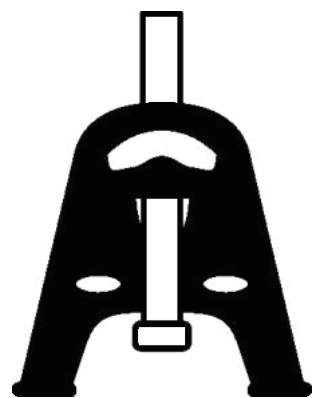
**Krajská postupová přehlídka amatérských
divadel MS kraje v Ostravě-Michálkovicích**

27. - 31. března 2019

festivalový časopis

RACHOT

PO BUCHARECH

2019

DEVÍTKA PŘITAHUJE, NAPŘÍKLAD PANA ŘEDITELE

Ani jsem se nestačil nadechnout k dalšímu dechberoucímu úvodu a máme tady doslova událost desetiletí. Náš plachý prezident festivalu se uvolil k úvodnímu slovu. Devátý ročník OB režiséra Divadla Devítky prostě nenechá zůstat chladným a docela se nám tady rozmluvil. A rozpočítal. A dokonce i humor tam je. Takže se pohodlně usadte a ne, nemusíte být smutní, já se ke slovu ještě dostanu :-)

Michal Rychtr, Kontradmíral redakce Rachotu po Bucharech

Máme tady devátý ročník Ostravských bucharů. Vzhledem k tomu, že pořadatelem je divadlo Devítka, tak je pro nás devítka číslo magické a jsou pro nás kulatiny už nyní (což nevylučuje, že příští rok neslavíme kulatiny další, tj. desáté – oslav není nikdy dost :-)

Hodí se tedy nějaká malá rekapitulace a pár čísel statistiky.

Důvodem vzniku přehlídky bylo, že v Moravskoslezském kraji taková přehlídka neexistovala, a tudíž soubory musely jezdit do vzdálenější končin jiných moravských a českých krajů, Přehlídka měla tři otce zakladatele: Jiří Sekáč, Marcel Stejskal a moje maličkost. Myšlenkově vznikla, jak už je to v našich krajích zvykem, v restauraci u piva.

A proč zrovna název Buchary? S názvem přišel Jirka a jak ho napadl se dozvíte níže.

Bohužel čas šel dál a aktivně se na Bucharech podílím z této trojce pouze já. Byly to krásné doby, kdy se přípravný výbor scházel vždy v restauračním zařízení a „dlouze prodiskutoval“ problémy. Nyní si musím vystačit sám se svým PC...

Dost nostalgie a dejme pár čísel. Za předchozích 8 ročníků měli diváci a porotci možnost shlédnout 79 inscenací, na kterých se podílelo 913 účinkujících. Celková čistá doba odehraných inscenací činí 6.468 minut, což je bezmála 108 hodin. Doba je samozřejmě přibližná, neboť všichni víme, že některá představení jsou kratší z důvodu zapomenutí textu (čili přeskočení stránek) nebo delší, když herci text hledají u nápovědy (anebo ho nenajdou vůbec). Rekordmanem je loňský ročník, kdy jsme divadelně prožili 1.100 inscenačních minut. Další hodiny ještě strávili účastníci a diváci při rozborových seminářích s odbornou porotou.

Odbornými lektory – porotci bylo doposud 11 lidí. První čtyři ročníky se konaly ve Společenském domě Labyrint v Ostravě-Třebovicích a od roku 2015 se přehlídka koná v Kulturním domě v Ostravě –Michálkovicích.

Z předcházejících 8 ročníků bylo uděleno 14 doporučení či nominací na celorepublikovou přehlídku amatérského divadla (Děčín a poté Volyně). Divadelní soubor Bílé Divadlo z Ostravy byl dokonce z této celorepublikové přehlídky nominován na Jiráskův Hronov.

V letošním ročníku nás čeká 9 inscenací, tj 765 minut a 115 účinkujících. Takže vám přeji, abyste si přehlídku užili a odcházeli po představeních vždy kulturně uspokojení, duševně odpočatí a v případě, že bude fungovat bufet i najedení a správně osvěžení.

Petr Rada

nikým nevolený, ale časopisem Rachot jmenovaný, prezident přehlídky

Proč Ostravské Buchary?

Když jsem přemýšlel nad organizováním krajské divadelní přehlídky amatérského divadla v Moravskoslezském kraji, tak jsem chtěl, aby již název přehlídky vyjadřoval regionální zvláštnost. Název OSTRAVSKÉ BUCHARY mě napadl tak nějak spontánně „na první dobrou“, ani jsem o něm nemusel dlouze přemýšlet a hned jsem věděl, že to je ten správný název. Vytryskl ze mě automaticky jako rozžhavené železo, které se tavilo v ostravských hutích. Tak jako kovářina buší do surového železa a přetváří kus neživé hmoty na užitečný výrobek či umělecké dílo, tak i v tomto drsném kraji jsou někteří lidé „umělecky“ přetaveni a existují osobnosti a skupiny lidí, kteří obohacují tento kulturní svět a překračují hranice tohoto regionu i republiky. Spojení těžké práce a jadrných slov zdejších lidí má vliv na specifické půvaby umění tohoto regionu. Lidé jsou zde pracovití, a když se do něčeho pustí (a je jedno jestli do práce či umění), tak jsou schopni do toho bušit a bušit a bušit..., až se výsledky dostaví. Ostrava měla v nedávné historii přídomek města, jež bylo ocelovým srdcem republiky. Všude byly doly, hutě, strojírny, železárny, všude se kutalo, lomozilo, bouchalo, no prostě byl tu všelijaký rachot! A ten rachot, to je vlastně další produkt té činnosti. Buchary jsou silné robustní stroje k tváření materiálu rázem, jejich kování umožňovalo zpracovat větší kusy železa či oceli. A lidé, kteří v tomto regionu pracují a žijí, mi tak trochu tyto ostravské buchary připomínají – jsou odolní, tvrdí, úderní, pevní, neúnavní a umějí vytvářet hodnoty. I přesto, že region poznal tvrdou práci, tak jsou zde lidé kreativní, citliví, vnímaví a umělecky tvořiví. Když se tedy krajská přehlídka amatérského divadla koná v Ostravě, tak jak ji nazvat? - jedině BUCHARY a jedině OSTRAVSKÉ!!! A RACHOT ukáže, jaké ty OSTRAVSKÉ BUCHARY byly.

Jiří Sekáč (otec zakladatel)

PROGRAM FESTIVALU 2018

Nemáme až takové množství tradic, abychom je mohli přehlížet, nebo nedej Bože nedodržovat.

A proto je tady veleslavná Radovka. Tabulka Petra Rady, která umí poradit. Kdo už byl aspoň jednou na divadle, asi tuší známý fakt, že čas je relativní, ale i přesto se pozdní příchod nevyplácí, u vchodu bude naistalována fotopast (muhehe).

Středa 27.3. 18.00 hodin	Slavnostní zahájení přehlídky primátorem města Ostravy Ing. Tomášem Macurou, MBA
Středa 27.3. 18.15 hodin	Divadlo Nad Struhou Proskovice Jean-Claude Isler: NA TOHLE TEĎ NENÍ TA PRAVÁ CHVÍLE!
Čtvrtek 28.3. 18:00 hodin	Dodivadlo Dobroslavice Liz Lochhead: PERFECT DAYS
Pátek 29.3. 17:30 hodin	Divadelní spolek Na štaci Němčice nad Hanou Ladislav Vrchovský: PŘEVÝCHOVA V DÍŘE
Pátek 29.3. 20.30 hodin	Lidové divadlo Krnov Patrick Haudecoeur, Daniele Navarro-Haudecoeur: MÁTOVÝ NEBO CITRON? aneb Lupič v nesnázích
Sobota 30.3. 10.00 hodin	Divadlo Grunt Háj ve Slezsku Vratislav Blažek, Zdeněk Podskalský - SVĚTÁCI
Sobota 30.3. 14.00 hodin	Venkovské divadlo s.r.o Stará Bělá Dušan Pirnik: KDO JE TU ZA BLÁZNA
Sobota 30.3. 18.00 hodin	K.V.A.S. Karviná Tomáš Kovanda: PROJEKT N.A.Ď.E.Ž.D.A.
Sobota 30.3. 21:00 hodin	BucharPartyja společenské setkání divadelních souborů
Neděle 31.3. 11.00 hodin	BOBAN Bohumín Vladimír Peška: BABIČKA V TRENKÁCH
Neděle 31.3. 15.00 hodin	Absolventní představení kursu režie při LKO Ostrava Bertolt Brecht: MALOMĚŠŤÁCKÁ SVATBA
Neděle 31.3. 16:30 hodin	Vyhlášení výsledků a vítěze přehlídky

ODBORNÍ LEKTOŘI - POROTA

Sylvie Vůjtková

Absolvovala studium činoherní dramaturgie na DAMU, během kterého spolupracovala jako produkční s pražským Divadlem AQUALUNG a s Divadelní lodí Tajemství Divadla bratří Formanů. V Divadle Na Rejdišti, jež je divadelním studiem Pražské konzervatoře, režírovala absolventskou inscenaci *Kuřačky a spasitelky*. V roce 2014 započala spolupráci s Letními shakespearovskými slavnostmi Ostrava a na jaře 2015 i s NDM, kam v létě 2015 nastoupila jako dramaturgyně činohry. Doposud se v NDM podílela na 13 inscenacích, dvou scénických čteních ku příležitosti 400. výročí narození Williama Shakespeara a další tři scénická čtení tuzemských autorů připravila loni na podzim v Divadle „12“ u příležitosti oslav 100. výročí založení republiky. Ve Staré aréně se podílela na dvou inscenacích a jednom scénickém čtení. Již čtvrtý rok jezdí jako porotkyně na různé amatérské přehlídky (Lomnice nad Popelkou, Klicperovy divadelní dny Sadská, Štívadlo a další).

S radostí vítáme novou tvář na straně neúprosné poroty, jak Vás prezident Petr Rada přemluvil?

Popravdě k žádnému přemlouvání vůbec nedošlo, protože když jsem dostala nabídku na Bucharech porotcovat, s účastí jsem vůbec neváhala... a když i diář potvrdil, že tam žádné překážky nebudou, bylo vlastně hotovo ☺

Jak se Vám líbí v Ostravě? Netáhne Vás to zpátky do matky měst?

V Ostravě nyní žiji čtvrtým rokem, i když mnohdy mám pocit, že je to mnohem déle, jak jsem tu zdomácněla. Jezdívala jsem sem za známými již předtím, pak přišla první divadelní spolupráce a já si Ostravu zamilovala a měla jasno, že se sem ještě budu chtít nějak vrátit...a to jsem až do té doby byla přesvědčená, jak echtovná jsem Pražáčka a že bych určitě nikdy jinde žít nemohla. Opak byl pravdou a do roka jsem se sem skutečně stěhovala. A po 3 letech v Ostravě jsem se sem dokonce přivdala, takže s Ostravou už mě jen tak něco nerozloučí, byť do Prahy se samozřejmě vracím pravidelně a moc ráda, zejména za rodinou, přáteli a za divadlem.

Jste již několik let porotkyní také na přehlídce v Lomnici nad Popelkou, je těžké přepnout mezi profesionálním a amatérským divadlem a nebýt na ochotníky příliš přísná? Já bych vlastně vůbec neřekla, že jde o nějaké přepínání. Osobně mám spíš pocit, že mi účast v porotách amatérských přehlídek pomáhá tříbit si vlastní profesní dovednosti - jak co

nejjednodušeji a nejsrozumitelněji pojmenovat problémy a co se dá dělat s jejich odstraněním, stejně jako jednoznačné klady. Vždyť to je z velké části důležitá funkce dramaturga umět režisérovi a hercům říct, kde jsou problematické pasáže a proč, stejně jako pochválit, dobrý kus odvedené práce.

Co Vás na divadle nejvíce baví?

Jak to stručně vystihnout... možnost pojmenovat témata a problémy jazykem, jehož základem je lidská spolupráce, jiskření mezi nimi a to, že táhnete za jeden provaz. To, že možnosti, kudy a kam se vydat jsou nezměrně široké a že každá spolupráce je vlastně novým zážitkem.

S jakým očekáváním přijedete na již devátý ročník OB?

Přiznám se, že ač bydlím tady v Ostravě, tak z místních amatérských souborů znám jen Divadlo Devítka a Zdividla, které jsem shodou okolností viděla loni na přehlídce ve Valašském Meziříčí, takže se především těším, že si doplním ty ostudné mezery a konečně poznám místní soubory!

Petr Kracik

Divadelní režisér, v letech 1991-2013 ředitel a umělecký šéf Divadla pod Palmovkou. Trutnovský rodák vystudoval herectví na Lidové konzervatoři a režii na DAMU. První angažmá získal v brněnském Loutkovém divadle Radost. Následně je jeho práce spojená zejména s divadly v Praze. Spolupracoval s Divadlem na Vinohradech, Národním divadlem, Státní operou, Městským divadlem v Brně, Východočeským divadlem Pardubice a Hudebním divadlem Karlín. Několik let byl pedagogem herectví a režie na divadelní fakultě AMU. Za jeho režisérského působení

vzniklo nespočet představení, na vypsání všech bychom potřebovali speciální číslo Rachotu po Bucharech. Jedná se například o Tragický příběh Hamleta, O myších a lidech, Utrpení mladého Werthera, Kočka na rozpálené střeše, Přelet nad kukaččím hnízdem, Paličova dcera, Tři mušketýři a další a další a další. Dle svých slov se nikdy na jeviště nehnal, ale v případě nutnosti jej můžeme spatřit v herecké roli na divadle, anebo také občas ve filmech (Nestyda, Smyčka). Aktuálně se chystá oslavit svůj první rok jakožto ředitel Těšínského divadla.

Tentokráte k nám nepřijíždíte z daleka. Cítíte se tu už více „doma“?

Jestli myslíte tím „doma“ Beskydy, tak jsem samozřejmě jako kluk z hor jimi nadšený – nadšený pohledem na ně, nadšený pochodem po nich... Jestli myslíte tím „doma Ostravu“, tak to moc ještě ne – nebyl čas na velké procházky po městě. Přijedu na představení, ale pak se rychle vracím do Těšína.

Kde si při svém programu nacházíte čas na porotcování? Berete to jako jistou formu „odpočinku“?

Domovské Těšínské divadlo hraje hodně soboty i neděle, takže toho volného času opravdu moc není. Takže čas se nedá najít, ten si v podstatě musíte utrhnout ze skromného volného času. A v tom se Zdeňka /Kulová/ vyzná. Vždy mne mile přesvědčí, že si v tom vašem divadelním maratonu určitě odpočinu.

Už se vám někdy stalo, že vás nějaký herec natolik rozčiloval, že jste měl chuť na jeviště vtrhnout a odehrát to za něj?

Režisér ve své představě často vtrhne na jeviště a v podstatě roli předehraje. Je to jeden z běžných a legálních postupů, který také využívám. Ale nepředehrávám celé, jen naznačím určitý významný detail herecké postavy, který nelze slovy popsat. Ale to mi nebrání být přitom krásně rozčilený.

Přiradil byste divadlo mezi legální drogy?

Bál bych se takového označení – divadlo jako droga. Na druhou stranu divadlo v sobě sdružuje jisté lidské potřeby, které jsou v běžném životě nedostatkové – upřímný kontakt člověka s člověkem, pohled do očí, společná emoce, snění a fantazie. A pro ty, co ho vytváří, přináší obrovské vypětí, které je může zpětně nabíjet či totálně vyčerpat.

Petr Rada vyslyšel loňská volání a počet představení byl snížen oproti loňsku na pouhých 8 soutěžních. Je menší počet divadel podle Vás plusem pro přehlídku?

Děkuji Petrovi Radovi. Je to rozumné, že nemusíme již absolvovat ten divadelní maraton, ale jen půlmaraton. Nebyl čas ani vydechnout, natož se hlouběji zamyslet. Což bude rozhodně lepší.

Václav Klemens

Absolvent oboru činoherní režie na pražské DAMU, který působil v Moravském divadle Olomouc, Divadle Petra Bezruče a Slezském divadle Opava. Studenti Janáčkovy konzervatoře v Ostravě jej znají jakožto pedagoga oboru herectví a vedoucího oddělení „hudebně-dramatické umění“. Zároveň na Lidové konzervatoři vede kurz režie pro amatérské divadelníky. Od roku 2007 je Václav Klemens režisérem a uměleckým šéfem Divadla loutek Ostrava. Za poslední rok uvedl na jeviště hry jako Tajný deník Adriana Molea, Kdo je pan Schmitt?, anebo Stříhali dohola Josefa Kainara.

Vracíte se do porotcovské židle po dvouleté přestávce, uvidíme stále stejného Václava Klemense?

Ne, nevidíte. Nechal jsem si narůst vousy. ☺

V posledních měsících máte hodně napilno, schoval jste si energii na Buchary? Loňskou sezónu jsem toho měl fakt hodně, proto jsem na minulých Bucharech nestihl vidět ani jedno představení. Letošek zdaleka nemám tak pracovně nahuštěný a pro Buchary mám vyhraněný čas.

Pohybujete se ve světě herců budoucích, zkušených, začínajících, dětských i dřevěných. Berete tuto návštěvu mezi „amatéry“ jako odpočinek nebo zkoušku vytrvalosti? Protože u ochotníků se člověk často setká s postavením divadelních pravidel doslova „na hlavu“. Já jsem mezi amatéry tak nějak soustavně. Ten jejich pohled (zhusta nezatížený konvenčními pravidly a profesními dovednostmi) dokáže občas být překvapivý a inspirativní.

Už se vám někdy stalo, že vás nějaký herec natolik rozčiloval, že jste měl chuť na jeviště vtrhnout a odehrát to za něj?

Herci mě nerozčilují, já herce miluji. Předehrát jen tak z fleku nějakou krátkou situaci na zkoušce je pro režiséra poměrně jednoduché, ale odehrát za herce celé představení už tak jednoduché není. To říkám naprosto zodpovědně, neboť těch rychlých záskoků ve vlastních inscenacích jsem absolvoval možná několik desítek...

Dříve černá Ostrava se nyní pyšní vysokou kulturní kvalitou a funguje jako vřídlo mimo jiné divadelních talentů, kde hledat příčinu tohoto severomoravského divadelního obrození?

Příčinu a souvislosti hledejte už v té historii, v té kdysi černé Ostravě. Myslím, že to není obrat nebo nějaká zásadní změna, která by se odehrála v posledních letech. Vždyť odkud se v 60. letech minulého století vzal základ pražského Činoherního klubu? – Z Ostravy. Z Divadla Petra Bezruče. Z divadla, které se o pár let dříve nebálo vzít do angažmá kompletní ročník z DAMU a poskytnout mu obrovskou příležitost. Současná situace ostravského divadla je projevem dlouhodobého vývoje. Žádné obrození se nyní nekonalo. Ostrava - jen co já pamatuji – byla vždycky divadelním městem. V čem se Ostrava liší od jiných měst, ve kterých jsou také divadla? Tak jako se v ostravských dolech uhlí hledalo a pak dobývalo hluboko pod povrchem, tak se pracuje i v ostravských divadlech. Divadlo se v Ostravě dělá hodně poctivě, dělá se srdcem a celou duší.

Petr Rada vyslyšel loňská volání a počet představení byl snížen oproti loňsku na pouhých 8 soutěžních. Je menší počet divadel podle Vás plusem pro přehlídku? Na to, na co se ptáte, neexistuje univerzální odpověď. Počet představení na přehlídce by měl souviset s tím, k čemu má přehlídka sloužit. A když je jasně zodpovězena tato otázka, pak se dostaneme k odpovědi, jestli „míň je víc“ nebo ne.

MÍSTO KONÁNÍ DIVADELNÍ PŘEHLÍDKY

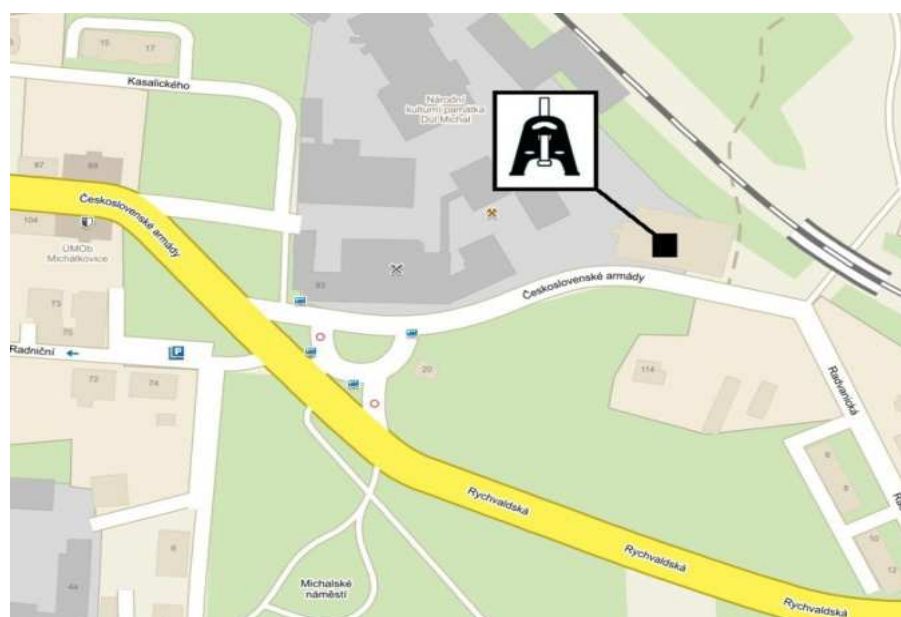
Kulturní dům Michálkovice

Budova dnešního Kulturního domu Michálkovice byla postavena v roce 1897 jako jeden z michálkovických hostinců poblíž jámy Michal. Později se stala společenským zařízením tohoto dolu. Dnes patří kulturní dům mezi zařízení městského obvodu Michálkovice. Využívá se pro pořádání koncertů, divadelních představení, plesů, festivalů, výstav, tanečních, schůzí, občanských shromáždění, firemních prezentací i rodinných a soukromých akcí a oslav. Budovu kulturního domu najdete hned vedle areálu Národní kulturní památky Důl Michal. Tento důlní komplex budov ze začátku 20. století obsahuje několik dochovaných strojů, administrativní zázemí tehdejší doby a hlavně neocenitelnou atmosféru, protože areál je udržován tak, jako by lidé, kteří zde pracovali, právě včera odešli a zanechali vše na svém místě včetně špinavých stěn, ohmataného zábradlí, ošlapaných schodů a oprýskaných nátěrů. Takto je v přední části komplexu umístěna i restaurace ve stylu dobové hornické kantýny.

Jak se k nám dostanete?

Jak již bylo několikrát zmíněno, Kulturní dům se nachází v Ostravě Michálkovicích na ulici Československé armády 101. KD má vlastní vchod z ulice, nemusíte se tedy obávat placení za vstup do areálu Dolu Michal. K parkování slouží ulice ČS armády, případně parkoviště

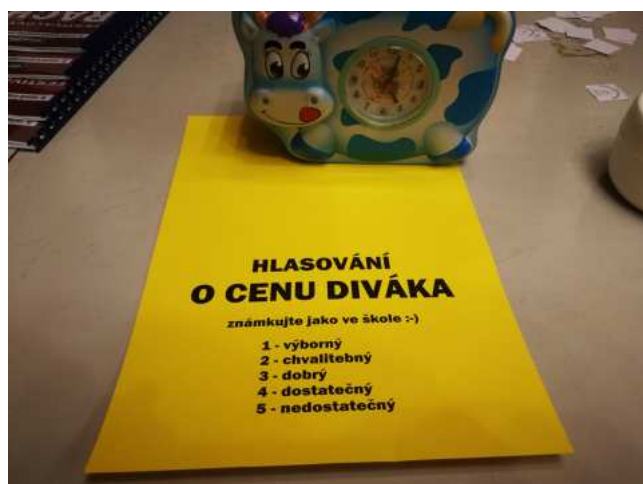
naproti Michalskému náměstí. Pro milovníky MHD je hned vedle areálu točna trolejbusu 104 a zastávka autobusů 23, 49 a 97. Název zastávky je „Michálkovice“. Od zastávky jen sejdete přibližně 80 kroků podél areálu dolu Michal a na levé straně naleznete Kulturní dům Michálkovice.

DEN PRVNÍ – STŘEDA 27.3.2019

Den první sebou nese vždy několik úskalí. To největší je už v názvu: je první. Ladit vše neladí, tak nějak vše nefunguje a nechce si to sednou a nechce. Ale největší amatérská divadelní akce roku (na Ostravsku) nepočká, takže co nejde silou, půjde prostě větším kladivem. Rázem světla svítí, zvuk hraje a herci na špičkách vyčkávali na otevření posvátné bucharské opony. A nejen herci.

Od velice nevalně navštěvovaných představení v úvodních ročnících jsme se propracovali na slušně zaplněný kulturní dům hned od prvního dne. Loňský ročník byl rekordní, kdy zejména i díky vysokému počtu představení celkový počet diváků přerostl tisícovku. Takže jsem se svou kalkulačkou natěšen, kolik spokojených tváří napočítáme letos. Středeční návštěva byla slušná (na semináři bylo dokonce tolik lidí, že se málem porota ani nedostala ke slovu) a věřím, že i další den se nenechá zahanbit. Koneckonců hemží se nám to tady samou celebritou. Náš veliký fanda,

primátor města Ostravy Ing. Tomáš Macura, MBA, se nemohl letos chopit úvodního proslovu, ale bez jakýchkoliv problémů jej zaskočil Ing. Zbyněk Pražák, Ph.D. Česká televize nám tady proběhla. Sličné herečky domácího souboru pobíhají s tácy plných jídla a kluci bufetoví se mohou poprat o to, kdo Vám dřív sežene opici (doslova). A o tom každý festival je. O pohodě, reflektorové slávě a radosti z každého dne ve společnosti stejných bláznů, jako jsme my sami...

Ale trocha té všudypřítomné organizace: po každém představení probíhá hlasování diváků, kteří známým školským způsobem hodnotí každé představení a rozhodnut tak, kdo získá veleslavnou diváckou cenu (diplom a buchar). Návod je přiložen, věřím, že všichni pochopí 😊

Středa 27.3.
18:15 hodin

Proskovické divadlo Nad Struhou
Jean-Claude Islert: NA TOHLE TEĎ NENÍ TA PRAVÁ CHVÍLE

Aneb to ti hned vysvětlím, jen co si něco vymyslím

Svůj účastnický hatrick chtějí dokončit ochotníci z Divadla Nad Struhou. Jejich první účast v roce 2017 byla dokonce ověněna nominací (Ray Cooney: NERUŠIT, PROSÍM!), takže se nejedná o žádné nazdárky v oboru. Samotný soubor vznikl v roce 2016, ale většina z herců se pohybuje u divadla již mnoho a mnoho let. Soubor působí v Ostravě-Proskovicích a domovskou scénou je sál Hostince U Psoty. V ansámblu najdete managera, lékárníka, elektrikáře, učitelku, makléře, truhláře, trenéra, učitele a další. Jsou různorodou společností, všechny však spojuje chuť setkávat se, předvádět se před ostatními a exhibovat na prknech, která znamenají svět.

„Vytvořili jsme báječnou partu a víme, že se jeden na druhého můžeme spolehnout. A to je víc než úspěch na jevišti.“

Středeční večer patřil jejich situační komedii Na tohle teď není ta pravá chvíle! od současného francouzského autora, scénáristy, herce Jean-Claude Islerta (premiéra leden 2019).

„na jedničku“ – „povedené“ – „líbilo se mi to“

ULOVENÁ CELEBRITA

Ani letos nepřijdete o rozhovory s vybraným účinkujícím, letošní výkopnou otázku musel absolvovat Martin Kowalik, představitel primárního zamotávače Matyáše

Vracíte se rádi na Buchary? Patříte ke známým tvářím na našich prknech.

Tak samozřejmě, buchary jsou pro nás vrchol sezóny. Všechno směřuje k tomu. Kromě derniéry.

Na FB Vašich kolegů jsem se dočetl, že dnes je defacto derniéra

Svým způsobem ano, protože tohle je poslední hra, kterou hrajeme v sezóně. Ale oficiální derniéra je vždy doma v Proskovicích

Vaše role obsahuje několikanásobné převlékání, pomáhá Vám někdo?

Samozřejmě, že pomáhá. Sám bych to nestihl, to jsou hrozná hoňky tam vzadu. Hlavně do toho obleku se dostat, to je problém. Takže tam mám k dispozici jednu z kolegyně, která mi s tím pomáhá

Kolikrát se už stalo, že jste si například oblékl něco, co jste rozhodně neměl?

To naštěstí ne, ale stalo se, že jsem šel s rozepnutým poklopem, že jsem měl košili obráceně a podobně 😊

Jakožto herec hrajete raději dobráky nebo padouchy?

Já tady, když hraji s kolegy, jsem takový hostující herec, tak hraji víceméně jeden typ rolí: člověka, který vběhne, udělá zmatek a pak tak nějak odejde 😊 Takže já jsem takový zmatkář, poloviční padouch i celý padouch 😊

Máte rád tento typ rolí?

Mám, protože se to dobře hraje. Člověk se může vyblbnout u toho, nemusí uvažovat, jak to dělat. Je to taková oddechová role pro mě.

Plánujete se podívat na další představení na bucharech?

Plánujeme s kolegy se podívat, ještě nevím, na co konkrétně. Ale já osobně preferuji sem dorazit v sobotu, protože přes týden moc nemůžu, ale v sobotu se rozhodně chci přijít podívat.

HODNOCENÍ POROTY: Sylvie Vůjtková**A kdy jindy by byla ta pravá chvíle?**

První, komu byl do rukou svěřen pomyslný štafetový kolík 9. ročníku krajské přehlídky amatérských divadelních souborů Ostravské buchary, bylo proskovické divadlo Nad Struhou. Přehlídku zahájili s francouzskou situační komedií Jean-Clauda Islerta nesoucí název Na tohle teď není ta pravá chvíle! Nutno říct, že dle reakcí publika na toto představení včera večer jednoznačně ta pravá chvíle byla, protože diváci se bavili od začátku do konce 100 minut trvajícího představení, což ostatně potvrdili během rozboru, který představení následoval.

A protože my jakožto členové lektorského sboru jsme tu od toho, abychom byli o něco štouravější než většina místního publika, je ta pravá chvíle se v následujících odstavcích ve středeční komedii trochu poštourat. Vše začíná už od výběru samotného textu – jeho autorem je francouzský dramatik, scénárista a – to obzvlášť podtrhuji – herec Jean-Claude Islert. Tyto skutečnosti jsou pro jeho hru zásadní hned ze tří důvodů:

1) Tradice francouzského divadla a herectví je založena na „divadle pro ucho“, jak se u nás občas říká, tzn. divadle, které je postaveno zejména na slovním jednání (= především se mluví) a za herecké mistrovství se považuje, jak umí herec s řečí a se slovy zacházet. To je poměrně odlišné od toho, na co jsme zvyklí my, že nás zajímá, co se na divadle „děje“, jak se situace reálně hýbe a proměňuje. V důsledku tohoto rozdílu se naší optikou ve francouzské dramatičce zkrátka strašně moc mluví, než se postavy dostanou k jádru věci. Bylo rozhodně k dobru, že režisér Tomáš Matlenga hru již tak dost proškrtal, i přesto by to místy ještě snesla.

2) To, že tuto komedii psal herec, prozrazuje krom životopisu autora také to, že se pokouší poskytnout někdy až příliš mnoho prostoru jednotlivým postavám (a tedy i jejich případným hercům), objevují se tam konverzační vtipy, spletence lží, z nichž je postupně čím dál těžší se vymotat atp., avšak občas tato „herecká extempore“ zbytečně odvádí pozornost od toho hlavního – řešení současné situace, která se každou chvílí řítí do čím dál většího průšvihů. To by však u situační komedie měl být vždy ten hlavní tah na branku, to, co podmiňuje veškeré další jednání.

3) Příběh je zasazen do francouzského prostředí, celý se odehrává v luxusním pařížském bytě krachujícího podnikatele, který si až doteď žil na velmi vysoké noze, což by mělo ostatně značit i vybavení jeho bytu (to jsme bohužel včera na jevišti neviděli... byt plně uznáváme, že vytvořit skutečnou iluzi luxusního pařížského apartmá je asi mimo rozpočtové možnosti většiny ochotnických

souborů). Krom toho, že Frederik je ženatý s Blandine, tak si již dva roky vydržuje i milenkou Sáru, s níž měl dnes v noci rande. To by samo o sobě nebylo zas tak zvláštní, kdyby cestou domů nesrazili bezdomovce Matyáše. Do nemocnice ho však odmítá odvézt ze strachu ze setkání se svou ženou, která tam má mít noční službu a které navíc tvrdil, že má večerní jednání se švýcarským podnikatelem Schwimmer, který by snad mohl koupit jeho firmu... Tato úvodní událost spouští řetězec méně i více uvěřitelných výmluv, které situaci čím dál víc komplikují, samozřejmě tím nejhorším způsobem. Na tom by vlastně nebylo nic tak zvláštního, až na to, že autor pracuje s francouzskými konotacemi, které u nás nejsou natolik signální, abychom je hned přečetli. Ať už jsou to francouzské luxusní značky, ale vlastně i stereotypní představa Švýcara – v originále míchá do francouzštiny němčinu, což je samozřejmě příznačné, ale v českém překladu z toho zbyla jen špatná čeština míchaná s němčinou, což už tolik smysl nedává. Navíc ta postava sama o sobě je napsaná jako stereotyp a trochu francouzský výsměch, který k nám není tolik přenositelný. Zůstává tedy u toho, že herci hrají, co je napsáno, ale celkový obrázek bohužel nespíná tolik, jak se asi předpokládá.

V místech, která byla od autora nosnější, se dařilo i proskovickým – ostatně na jejich projevu už byla znát jistá zkušenost, protože mluvili velmi srozumitelně a všichni věděli, co hrají. Jen by stálo za to se v takovémto žánru i víc odvázat, což se asi nejvíce dařilo představiteli Matyáše Martinu Kowalíkovi. Zkrátka být v situaci nejen hlavou, ale celou bytostí a celým tělem, více se i fyzicky bít za to, čeho se moje postava snaží dosáhnout a jakému průšvihů se zrovna snaží zabránit.

DEN DRUHÝ – ČTVRTEK 28.3.2019

Čtvrteční večer už usedl do známých festivalových kolejí a program se na diváky valil stejně mohutně, jako střepy na podlahu v bufetu. Kdo nedorazil, ten pochybil měrou nezměrnou 😊

A ještě jedna organizační klasika. Po každém představení následuje pauza, během které se diváci občerství, a soubor si rozebere a uklidí kulisy (vždy pod dohledem pana správce, aby nám tu z divadla ještě něco zbylo) a po této pauze následuje odborný seminář s odbornými lektory, plný odborné diskuze o odbornosti hry právě viděné, desítkami odborníků na slovo vzatých. Vámi 😊

<p>Čtvrtek 28.3. 18:00 hodin</p>	<p style="text-align: center;">Dodivadlo Dobroslavice Liz Lochhead: PERFECT DAYS</p>
--------------------------------------	---

Aneb Tak teda díky, mami.

Nováčci sedmého ročníku loni vynechali, ale letos jsou opět připraveni nastoupit v plné polní na prkna KD Michálkovice. Dobroslavický divadelní spolek Dodivadlo vznikl v únoru 2010 v Dobroslavicích a se svým širokým repertoárem navazují na bohatou historii divadla ve své obci, o kterém se dochovaly zmínky staré 110 let. Dodivadlo umí klasické divadelní kusy, jako byl například Dámský krejčí v roce 2017 na Bucharech, ale také pohádky pro děti a nejsou mu cizí ani monology a dialogy, které často úspěšně předvádějí na krajských přehlídkách. Čtvrteční večer bude patřit hořké komedii Perfect Days z pera Liz Lochhead (premiéra duben 2018).

„Moc hezké“ – „Toho plyšáka chci“ – „Taky chodím dceři uklízet“

ULOVENÁ CELEBRITA

Když rozhovor, tak s hlavní hrdinkou. Tou majitelkou kadeřnického salonu a tv show, která z podia prakticky neodejde a jak bylo poznamenáno na diskuzi, pamatuje si ohromnou kládu textu (vidíte, že se tam řeší odbornosti). Bohatá dáma Barbs ztvárněná Markétou Kočí.

Vaše postava je ve hře kadeřnicí, respektive majitelkou úspěšného salónu a tv show.

Jak často Vy navštěvujete kadeřníka? ☺

Tak asi zhruba co 6 týdnů, dva měsíce, můj pravidelný režim ☺

Padla tato otázka včera, Vás se týká ještě mnohem více. V každém předělu se převlékáte, kolik obtíží Vám to přináší?

Musela jsem vymyslet takový univerzální „oblek“. Legíny a vršek, který se obléká na to a samozřejmě vzadu mám teda kolegyni, která je nachystaná a vše na mě nahazuje, stahuje, obouvá, a tak připravuje. Takže není to tak hrozné ☺

Stalo se během zkoušek, že jste si oblékla něco jiného?

No, stalo, párkrát, ale naštěstí to nikdy nedošlo tak daleko, abych vyšla na scénu v tom, v čem tam nemám být. Například v županu, kde rozhodně župan nepatří. Takže to se naštěstí ještě nestalo.

Jaká byla Vaše cesta k divadlu?

Cesta byla taková úplně náhodná. Jsem z Dobroslavic a nebylo tam žádné divadlo a ani se nic podobného nekonalo. Ale pak se přistěhoval náš současný režisér, přiznal se, a začal, protože divadlu se věnuje, organizovat lidi, kterým by se to líbilo. Sezval nás všechny do hospody a časem se vytříbilo na to jádro lidí, které to baví a chtějí to dělat. Zkušenost nebyla vůbec žádná, ale řekla jsem si, že by mě to bavit mohlo, tak jsem to zkusila ☺

Jak je to asi dlouho?

Zhruba už devět let

Téma vaší hry je takzvaně hořké, podařilo se navzdory tomu zažít vtipné situace během zkoušení?

Určitě, například dnes, když manžel (hrající švagra) řekl, že je můj bratr (hezká telenovela, že?) a podobné vtipné scénky. Stávají se přeřeky a jiné věci, například jména se zapomenou. Je to dané tou nervozitou, je tady spousta diváků a dneska i porota, která vás hodnotí, takže nervozita se promítá. Ale je to amatérské divadlo, nejde o život, hrajeme pro radost, protože nás to baví, zasmějeme se a jedeme dál 😊

Plánujete se podívat na další představení na Bucharech?

Určitě. Určitě se tady plánuji podívat

HODNOCENÍ POROTY: Sylvie Vůjtková

Ne tak zcela perfektní Perfect days

Druhým soutěžním představením letošní přehlídky se stala inscenace Dodivadla Dobroslavice Perfect days, kterou sám soubor nazval „hořkou romantickou komedií“. I čtvrtetní seminář začal hodnocením publika, které se ve svých názorech oproti včerejšku více rozcházelo. Některým vyhovovalo, že inscenace tak poklidně plynula, někteří jí totéž vytýkali. Všechny zaujal příběh, ale řadě diváků chyběly emoce. Proč tomu tak vlastně bylo?

Dodivadlo v čele s režisérem (a v tomto případě i představitelem jedné z rolí) Milanem Šťastným si k inscenování vybralo tragikomedii skotské básnířky a dramatičky Liz Lochheadové. Její hlavní hrdinka Barbs má na první pohled všechno, o čem by žena mohla

snít. Má báječně rozjetou kariéru, její televizní pořad se těší velké oblibě a každý jí zná... Jenže taky je jí 39, nemá chlapa (i přesto, že je vdaná, jsou s manželem už 10 let odloučení) a touží po dítěti. Adept na ideálního otce pořád nikde a čas tak ukrutně běží. Když už to vypadá, že by ji mohl „zachránit“ jedině její nejlepší přítel a kolega Brandon (který je – jak už to tak u žen, které zoufale hledají muže, bývá – samozřejmě gay), začne si románek s Grantem, o víc jak 10 let mladším čerstvě nalezeným synem své vlastní švagrové Alice... Jak tohle může dopadnout?

Kromě zmíněných postav se ve hře objevují ještě manžel Barbs Dave a její matka Sadie. Soubor z Dobroslavic této porozuměl, a tak trochu neporozuměl zároveň. To, že vědí, o čem se hraje, je jasně dáno tím, že situace jsou přehledné, vždycky je jasné, co se na jevišti právě odehrává, stejně tak postavy (resp. jejich představitelé) vědí, co říkají (byť tomu, bohužel, občas nebylo rozumět)... tak z čeho pramení problém, ona „plynulost“ a „neomotivnost“? V této hře se hodně mluví, resp. její postavy především mluví, než abychom je mohli sledovat, jak skutečně jednají. Dramatické momenty se neodehrávají ani tak mezi postavami, jako spíš v postavách samotných. Jejich vnitřní život žene neúprosný tlak – žena skoro čtyřicátnice, která má podle ostatních všechno, ale ví, že touží po dítěti, které nemá s kým mít, a biologické hodiny už dotikávají; matka, která ve 30 ovdověla a sama se starala o dvě děti a až teď ve stáří žije konečně „svobodně“ má sledovat, jak se její dcera, které se báječně daří, rozhodne všechno obětovat tomu, aby mohla být svobodnou matkou? Lochheadová napsala postavy nejen s bohatým vnitřním životem, ale děje se toho v nich tolik, že nemůžou zůstat ve stavu, v němž se nacházejí, protože to nezvládají. A tak,

aby zamaskovaly svou vlastní bezradnost, jejich repliky srší ironickým a cynickým vtípem, pod nímž se skrývá dost bolesti, o níž se nepadno mluví. Právě toho se dobroslavičtí asi chytili nejvíce, jejich postavy jsou natolik „nad věci“, že je nemá co hnát, protože chybí ona vnitřní zaangažovanost. Proto na jevišti vidíme sice zajímavý, přehledný příběh, ale spíš prostřednictvím takových „kuchyňských dialogů“, které se řeknou, ale s nikým to zásadně nepohne z místa, a tak to nemá ani jak pohnout divákem. Tomu nepomáhaly ani zdlouhavé přestavby, kterým by mnohdy stačil poloviční čas. Stačilo by být přítom více důsledný v hledání toho, co je pod slovy – nejen v tom, co postava říká, ale především co ji k tomu vede, rytmus jednotlivých situací by pak byl udáván přirozeně zevnitř.

Pokud jde o vizuál inscenace, kostýmy toho o postavách příliš neprozradily. Lochheadová sice buduje tak trochu „stereotypy“ – super úspěšná čtyřicátnice, která v televizi proměňuje ostatní (ale sama touží být obyčejnou mámou), prototyp gaye (aby se mohl stát jediným myslitelným otcem), matka s šíleným vkusem (který kontrastuje s některými jejími velmi konzervativními názory) atp., ale hra by fungovala i u na první pohled méně vyhraněných figur, ostatně řada lidí včera ocenila, že dobroslavický Brandon nebyl oním prototypem gaye... Ale ve chvíli, kdy je 65-letá matka oblečena šmrncovněji než její dcera s vyhlášeným vkusem, je to spíše matoucí. Stejně tak, že pokud hrajeme větší věkový rozdíl (jako u Granta) a nemáme pro tuto roli věkově vhodného představitele, o to spíše tomu musíme pomoci kostýmem, který bude na rozdíl od ostatních výrazně mladistvější. Na druhou stranu scénografie byla velmi povedená, vystihovala prostředí a zároveň vše, co bylo na scéně bylo plně funkční.

DEN TŘETÍ – PÁTEK 29.3.2019

Pokud se Vám letošní život na Bucharech zdál trochu hektický, tak to nevadí, protože v pátek jsme si dali dvakrát tolik 😊 Celý den se nesl ve znamení velkých návratů, ať už přítomností žijící předlohy/autora/scénaristy/režiséra/herce Ladislava Vrchového, nebo v podobě hry Mátový, nebo citron?, která je pro domácí Devítku srdeční záležitostí. Ohledně organizačních věcí: hlasujete hezky, seminář navštívíte, takže už zbývá jen víc piva. Opice čeká 😊

Pátek 29.3. 17:30	DS Na štaci Němčice nad Hanou Ladislav Vrchový: Převýchova v díře
----------------------	---

Já jsem Láďa. Vladimír. Vladimír Horský

První páteční představení obstaralo divadlo „až“ z Němčic nad Hanou. Soubor Na Štaci funguje již přes dvacet let, proto je s podivem, že je uvidíme na Bucharech úplně poprvé. Jeden člen souboru však není našim (a nejen našim) prknům neznámý. Herec a autor jejich aktuální hry je totiž Ladislav Vrchový, který předsedal hned na čtyřech ročnících v Třebovické éře Bucharů. DS Na Štaci navazuje na divadelní historii v obci datovanou od roku 1969, a své zkušenosti proměnili v nespočet účastí na národních přehlídkách Krakonošův divadelní podzim a Popelka Rakovník. Soubor se věnoval inscenacím pro děti, v repertoáru měl v minulosti převážně komedie, objevila se však i opereta. A pro tanečků chtivé pořádá dokonce i Divadelní ples. Jejich aktuální počín Převýchova v Díře (adaptace románu Z podzemí ke slunci) měl premiéru v dubnu 2018.

ULOVENÁ CELEBRITA

První páteční obětí zvědavého mikrofonu je divadloběžník Lukáš Adámek. Během večera nám z Ládi vyrostl do Vladimíra, o přestávce opět okupoval bufet a vsadte se, že o něm neslyšíme letos naposled.

Letos jsi mužem mnoha rolí, dokážeš je nám všechny představit?

Tento ročník jsem tady teda jenom v jednom souboru, v DS Na štaci jako herec a v Devítce jsem tady jako organizátor. Hlavně za barem teda, ale i občas tady pobíhám s nějakým drátem, když mě o to Dan požádá, ale vůbec tomu nerozumím. Vždycky řekne vezmi toto, zanes to tam a já to stejně vždycky popletu, takže radši jen za tím barem.

Počkej, počkej, já tě viděl na fotkách od Kvasu

Ano, možná tě zmátl Kvas z Karviné, protože tam mám taky jednu roli, jednoho z kosmonautů, ale tam mám alternaci, takže si to zahráje jeden z kolegů, který nikdy na festivalu nehrál a moc se na to těší. A já se na něj taky strašně těším 😊

Jaký je to pocit, hrát na jevišti životní příběh člověka, který stojí hned vedle tebe? Jaké je to být mladý Vrchovský, když na jevišti vedle tebe stojí originál?

No, to nebylo úplně jednoduché. Přece jenom Vládu Vrchovského nějaký čas už znám. Ne jako zblízka, poznali jsme se nejvíce až při realizaci té hry, Potkávali jsme se na festivalech, kde sedával jako porotce. Četl jsem jeho různé recenze různých her a podobně. Pak mě oslovil tady s touhle nabídkou a já „tak zkusíme to“ a třeba to bude něco jiného, něco nového. Ale samozřejmě člověk cítí jistou pokoru. Nevím, jak to přesně pojmenovat.

Například vyptával ses ho, jaký byl zamlada, aby se ti podařilo jej lépe zahrát?

Měl jsem teda volnou ruku, ale já jsem to jakoby nějak položil do určité roviny na první zkoušce a Ladě říkal dobrý, že super. Tak jsme nadále pracovali na tom, co bylo. Přečetl jsem si jeho knížku v mezičase, na základě, které byla ta hra zrealizována a získal jsem takový jiný náhled. Narodil jsem se „až“ v roce 88, takže jsem tu dobu

rozhodně nezažil a nechci říct, že bych to vysloveně ignoroval. Jen jsem se o to nezajímal nijak do hloubky a byl jsem rád, že ta doba už tu není. A až když jsem začal číst ten scénář a začali jsme to řešit víc do hloubky, kdy Láďa kolem toho dával historky, rozvíjel, co bylo v té knížce, že tohle není tak úplně pravda a že zase tohle bylo mnohem horší, tak bylo to velmi zajímavé a určitě mi to hodně otevřelo oči. A možná si díky tomu ještě víc vážím toho, že se máme tak, jak se máme.

Hraješ raději veselé kusy, nebo ty vážnější, mezi které bychom mohli zařadit i Převýchovu?

Těžká otázka. Já jsem nic vážnějšího nikdy moc nehrál. Možná taková vážnější byla František Gellner bez hranic, kterou jsem dělal s karvinskou kapelou Allskapone, ale KVAS, Devítka, Divadlo z panelaku, všechno to byly komedie. Až dnes to bylo vážnější a já si vždycky chtěl zahrát něco vážnějšího, protože je to zase o něčem jiném pro mě.

Tím pádem, jaký je další divadelní cíl?

Další divadelní cíl? Nevím. Neumím zpívat, takže muzikál to nebude, ale možná bych se mohl hecnout. Ale nevím, jestli by to někdo chtěl poslouchat. Tancovat? To asi taky nedám. To bych se musel předtím opít, a to by mi zas nebylo rozumět 😊

Takže režisér?

Ne, to asi ne. To jsem si zkusil s Tlačítkem (Divadlo z Panelaku) a to jenom proto, že někdo to dělat musel a nebylo to ideální už jen z toho důvodu, že jsem v tom zároveň hrál, a to není ideální kombinace. Vyznívá to tu každý rok, že je to nešťastná volba, ale spousta amatérských soubor to tak má.

HODNOCENÍ POROTY: Sylvie Vůjtková

Páteční podvečer jsme zahájili s divadelním spolkem Na štaci z Němčic nad Hanou a jejich inscenací Převýchova v díře v režii Ladislava Vrchovského. Ostatně právě Ladislav Vrchovský byl v případě této inscenace „mužem mnoha rolí“ – Převýchova v díře je totiž jevištní adaptací jeho vlastního autobiografického románu Z podzemí ke slunci. Jde tedy o jeho osobní příběh, sepsaný jeho rukou do románové podoby a jeho rukou pak rovněž přepsaný pro jeviště, který na tom jevišti sám rozhýbal nejen jako režisér, ale i jako herecký představitel Otce. Právě z této „pětijednosti“ pramenily jak základní problémy inscenace, také však její klady – ostatně divácký ohlas toho podvečera byl velmi silný nejen při děkovačce, ale i při diskusi během semináře, ze které bylo zjevné, že Převýchova v díře na své diváky velmi silně a emotivně zapůsobila.

Příběh začíná po konci druhé světové války v Českých Budějovicích, kde nám představuje manžele Horské, rodiče hlavního hrdiny Vladimíra. Počáteční poválečná idyla se rychle proměňuje, když Otce propustí z vojenské služby a rodina se musí z krásného služebního

bytu odstěhovat na rodinný statek na Valaško. Právě tento začátek před narozením Vladimíra prozrazuje nejednoznačnost, kdo je vlastně vypravěčem tohoto příběhu. Mohla by jím být klidně celá Horského rodina, nebo i další postavy, v inscenaci je však klíčovým (a až na

okamžiky před narozením) jediným vypravěčem právě Vladimír a vypravěčská úloha rodičů je použita jen pro začátek – přitom by divadelně nijak nevadilo, kdyby i sama hlavní postava uvodila vlastní narození. Co se týče Vladimíra coby vypravěče, není ani zcela ujasněné, zda svůj příběh vypravuje coby dospělý s odstupem, nebo „přítomně“ ve věku, v němž se zrovna příběh nachází, zpočátku jej totiž jeho představitel Lukáš Adámek charakterizuje jako malého kluka, ale velmi brzy tuto charakterizaci opouští i přesto, že je Vladimír pořád ve věku dítěte.

Celé představení sehrálo pět herců – Lukáš Adámek coby Vladimír, Ladislav Vrchovský jako jeho Otec a vyšetřovatel StB (ovšem jen hlasem, byl mimo scénu), Jitka Borovičková hrála Matku, kolektivizátorku vesnice, učitelku Jarošovou a starou ženu z lidu, Markéta Bednářová se představila jako učitelka Eva Caltová a Rostislav Holman ztvárnil ruského vojáka, milicionáře, kolektivizátora, náboráře OKD, mistra výrobního výcviku Waltra Wygryze, ředitele učiliště, vyšetřovatele StB (také mimo scénu) a kádrováka. Šlo o obsazení „mimořádné“, standardně všechny ženské postavy hraje Jitka Borovičková, ale ze zdravotních důvodů by toho na ni bylo příliš mnoho, a tak učitelku Caltovou „přepustila“ kolegyni. Z tohoto mimořádného řešení však vyvstal další dramaturgický problém – postava Evy Caltové tak působila mnohem podstatněji, než bylo zamýšleno. Opačný problém nastal u postavy Matky – tím, že její představitelka hraje i řadu dalších ženských rolí, stává se Matka jen jednou z mnoha, zatímco význam Otce zůstává podtržen tím, že se jeho představitel Vrchovský v žádné další roli neobjeví (vyšetřovatel StB mluví z portálu, takže se tyto postavy nijak divadelně nepropojují). Dochází tak k zvláštní disbalanci významu postav rodičů, Matka sice zemře poměrně brzo, ale nadále se svému synovi zjevuje. Kvůli významové vyváženosti by tak bylo vhodnější do ženských postav kromě Matky obsadit druhou herečku, nebo naopak představitele Otce obsadit ještě do dalších menších rolí, aby z tohoto divadelního světa skutečně vynikal vypravěč příběhu Vladimír coby jediný

jednotný. U Rostislava Holmana střídání jednotlivých epizodních rolí fungovalo velmi dobře, byli to více i méně podstatní lidé, co prošli životem Horského, ale Holman je zvládl herecky dobře odlišit ostrou charakterizací. Problematické bylo i herecké rozehrání jednotlivých situací, mnohdy nebyly zřejmé jednotlivé motivace postav, především v rodinných scénách, kde byl režisér na jevišti.

Inscenace střídala řadu divadelních prostředků, chvíli spíše epicky vyprávěla, chvíli byla postavena na prožívání a realisticky postavené situaci, chvíli vystačili s jednoduchým znakem (velmi povedená scéna výslechu učitelky Caltové), občas podkreslovala scény hudba ze záznamu, občas živá hra na akordeon přímo na scéně. I v tomto případě by prospělo důsledně si vybrat divadelní jazyk, kterým bude inscenace promlouvat, a toho se držet. Jak jsem již zmínila, všechny tyto problémy vyplývají z toho, že pro autora/režiséra/herce a vlastně i člověka, který si tento příběh sám prožil, je nemožné podívat se na to z odstupu, s čistýma očima jako někdo, kdo o tom netuší vůbec nic, a dle toho vybrat jednotlivé informace a hledat vhodný způsob, jak je na jevišti ztvárnit. Takto vlastně všichni tak nějak věděli, co se děje a co bude následovat, byť by jádrem tohoto příběhu, a pro hlavní postavu zejména, měl být opak, protože se nám před očima odehrávají věci, neobyčejné, nečekané, překvapivé a velmi dramatické. Na druhou stranu je nutno říct, že i přes tyto výtky sálá z herců naprostá oddanost a přesvědčení a Vrchovského „nutnost“ tento příběh vyprávět, která diváky zasahuje velmi osobním způsobem.

Pátek 29.3. 20:30	<p style="text-align: center;">Lidové divadlo Krnov P.Haudecoeur/D.Navarro-Haudecoeur: MÁTOVÝ NEBO CITRÓN?</p>
----------------------	--

Aneb Já jsem debil!

Svou celkově třetí účastí na OB ukončilo Lidové divadlo při MIKS Krnov páteční večer. Divadlo navazuje na dlouholetou tradici ochotnických souborů v Krnově, přičemž za rok vzniku je považován rok 1957. V různých podobách a s různým obsazením soubor odehrál desítky představení.

Soubor se pravidelně se účastní krajevých přehlídek v Moravskoslezském kraji. V roce 2001 byl soubor nominován na národní přehlídce Rakovnická Popelka. Pravidelně zařazují do svého repertoáru pohádky a hry pro dospělé publikum a žánrově upřednostňuje komedie, kterými baví nejen diváky, ale hlavně sám sebe. „Jsme partička kamarádů, které spojuje společný zájem a kteří svou radost ze života přenášejí na jiné nejen z divadelních prken.“

Na letošní Buchary si nachystali úspěšnou komedii Patricka a Danielle Haudcoeur Mátový, nebo citron? Aneb Lupič v nesnázích, která v roce 2012 vynesla domácí Devítce hned nominaci na Piknik ve Volyni. Třeba je s jejich kusem, který hrají od začátku února 2019, čeká letos podobný osud

ULOVENÁ CELEBRITA

Odhodlaně jsme se vydali vyzpovídat půvabnou představitelku Sofie. Odhodlaně, protože na jevišti létaly facky a na to nejsme stavění. To vážně ne, nechce někdo na brigádu?

Děj vaší hry pojednává o katastrofě na divadelní zkoušce a o soudném dni během premiéry, jaké byly Vaše začátky u divadla?

Já jsem naštěstí nějaké extra katastrofy nezažila, jen jeden takový přebrept. Ponaučila jsem se, že není dobré si dělat na zkouškách z přebreptů srandu a říkat je, protože pak jsem v jedné pohádce, místo „dej sem ten lexikon“, vykřikla „dej sem ten silikon“. Všechny v sále jsem tím velice pobavila, a to byla asi moje největší divadelní katastrofa.

Kolik bylo zranění při zkoušce této hry?

Docela dost, samozřejmě Julien v hlavní roli měl spoustu odřenin a při premiéře v Krnově, odkud pocházíme, tam se na chvíli doslova „vypnul“, protože jak tam míří k tomu stolu, tak se opravdu trefil a byl chvíli bez sebe, čili jsme ho museli trošičku probrat.

Raději paruku, nebo klobouk?

Určitě paruku! 😊

Čím vším je pro Vás divadlo?

Divadlo je taková velká část mého života. Velmi mě to naplňuje a jsem strašně šťastná, když se ta tvrdá práce zúročí. Když se maká, cvičí se a pak se vrací od diváků odezva, že se opravdu baví a že tím pomůžeme zapomenout na stresy normálního života. Když se smějí a pak třeba bohatě zatleskají, tak to je pro mě opravdu naplňující a já jsem šťastná, stejně jako moji kolegové jsou šťastní, že všechny pobavíme 😊 Toto mám strašně ráda.

Vím, že jste z daleka, ale plánujete se podívat o víkendu?

Samozřejmě, zůstáváme tady většina, takže budeme tady pořád 😊

HODNOCENÍ POROTY: Sylvie Vůjtková

Páteční večer přijelo po 40 letech komunismu v podání Němčič nad Hanou odlehčit Lidové divadlo Krnov s francouzskou komedií *Mátový nebo citron?*, jež je mezi amatérskými soubory dobře známá a poměrně oblíbená. Není se ostatně čemu divit, tato situační komedie si utahuje z divadelního prostředí a typů lidí v něm se vyskytujících. To samo o sobě není zas tak

originální, ale autorské dvojici Haudecoeurových se podařilo velmi dobře propojit tento výsměch divadlu se zjevnou láskou a oddaností, čímž vytvořili dobře fungující jevištní materiál.

První polovinu hry sledujeme jednu z generálních zkoušek hry *Lupič v nesnázích*. Herecké osazenstvo tvoří více či méně profesionálové (minimálně oni jsou o tom přesvědčeni), jedinou zjevnou výjimkou je představitel hlavní role, producentův synek Julien, který neumí pronést ani větu správně a zjevně stojí na divadelních prknech poprvé. Z toho pramení nejen řada gagů, ale i situací – zejména v kontaktu se Sophií, zkušenou herečkou (která se považuje za hvězdu první kategorie), která kolegovo neumětelství ve společných dialogích nedokáže vydržet. Další léty protřelý kolega Richard je vůči mladému kolegovi smířlivější a zasypává ho hereckými radami, jak si na jevišti počínat, další nápady chrlí směrem k režisérce, avšak sám si není schopen zapamatovat vlastní text a celkově má „plnou hubu řečí“, ale jeho herecký výkon o velké míře profesionality zrovna nesvědčí. Pak je zde mladý herec Dominic, ztvárňující malou postavu sluhy, který však pílí a soustředěností se na svou roli vydá za všechny své kolegy a neustále přichází s novými nápady a otázkami... těch je však vzhledem k malému rozsahu jeho role poměrně přespříliš a jeho urputná snaživost ke klidu rozhodně nepřispívá. Režisérka tohoto kusu se i přes všechny problémy snaží zachovat chladnou hlavu, no, situaci v rukou rozhodně nedejří – její velkohubé připomínky jsou pro herce naprosto nepoužitelné, sama totiž neví, co chce, a vyskytne-li se někde problém, raději ho přeskočí s tím, že se k onomu místu vrátí později. Svě zástupce má v komedii i technický personál – zvukař (jeho repliky slyšíme ze záznamu), který má k profesionalitě a pochopení toho, co se po něm chce, rozhodně daleko, čímž značně přispívá k nevyhnutelné katastrofě; osvětlovač, který naopak přesně ví, co je třeba, což dává najevo vždy a za všech okolností, zejména, když se ho nikdo neptá, a ruší herecké scény, když si potřebuje udělat svoje; a garderobiérka, která se zoufale snaží dopídit toho, co se po ní vlastně chce, když jí to doteď nikdo nebyl schopen pořádně říct.

Druhá půle nás přivádí na premiéru *Lupiče v nesnázích*, kde se samozřejmě kazí nejen to, co na generálce hrozilo, že by se mohlo pokazit, ale i řada dalších věcí, včetně nutnosti režisérky zaskočit za „indisponovaného“ Dominica v roli sluhy/služky.

Režie Tomáše Marka je velmi přesná – gagy vycházejí tak, jak mají, působí naprosto

organicky, nikoliv „naroubovaně“ a z jednotlivých katastrofických situací se nebojí vyždímat, co se jenom dá, a své herce v nich nechává doslova „zoufale vyhnít“. Tak dobře to vychází díky důvěře v autorskou dvojici, která svou komedii těchto gazích a svízelných situacích velmi dobře vystavěla, bez potřeby vymýšlet si řadu dalších „vlastních“ k ošperkování – naopak velmi dobře režijně (a herecky) ohledává možnosti jevištního ztvárnění jednotlivých gagů, které pak zaslouženě vyvolávají oslavy publika. Rovněž velmi dobře vsadil i na dva hlavní představitele – Jana Pirkla coby neschopného Julienu a Denisu Strnadovou v roli povýšené divy Sophie. Krom toho, že oba herci velmi dobře vystihují své postavy, je u nich dobře znatelná proměna, kdy hrají „role na divadle“ a „herce v civilu“, aniž by měli sklony upadávat k přílišnému civilismu právě v oné „civilní“ rovině, zkrátka velmi přesně drží potřebnou komediální nadsázku každou sekundu na jevišti. S tímto měli trochu problém představitelé Richarda a Dominica, kde tak v „civilních polohách“ docházelo k poklesu energie jdoucí z jeviště do hlediště, nicméně všichni krnovští byli typově velmi dobře obsazení, takže jim ony divadelní typy vycházely velmi dobře. V druhé půli, kde v rámci premiéry ke zmíněnému střídání s civilní rovinou nedochází, drželi všichni energii a nasazení po celou dobu, což publikum odměňovalo častými a hlasitými reakcemi. Mátový nebo citron? v podání Lidového divadla Krnov je velmi zábavně a režijně zručně udělanou situační komedií, navíc se dvěma vynikajícími hereckými výkony v hlavních rolích, což divákům pátečního večera v Michálkovicích zajistilo dvě hodiny namáhajících se bránic a Lidovému divadlu Krnov nominaci na Divadelní piknik Volyně.

DEN ČTVRTÝ – SOBOTA 30.3.2019

Ráno člověk přijde, nad ránem odchází. Charakteristický znak bucharské soboty. Prezident festivalu byl naštěstí milosrdný a do sobotního programu zařadil jen 3 představení, jenže i tak se jednalo o klasickou jízdu hudby, dějů, rozhodnutí a piva. Už aby byla další sobota ☺

Sobota 30.3. 10:00	Divadlo Grunt Háje ve Slezsku Blažek, Podskalský: SVĚTÁCI
-----------------------	---

aneb Co je doma, to je malta

Sobotní dopoledne jsme zahájili světácky. Z nedalekého Háje ve Slezsku k nám zavítal mladý soubor Grunt, který po více jak padesáti letech navazuje na ochotnickou tradici v obci. V roce 1885 to byl Vojta Štein Tábořský, o 130 let později Roman Moravec a Libor Bálek. A pochopitelně se to stalo v místní restauraci 😊 Od toho roku na svět přivedli známou komedii Dívčí válka a jednoaktovku Horníci. Hned 17 členů Gruntu nám před obědem představili svou verzi Světáků, kterou hrají od léta roku 2018. V Praze se dějí věci, které občas nejsou ani publikovatelné. Proto jsme rádi, že se toto představení odehraje až po desáté hodině ☺

ULOVENÁ CELEBRITA

Na velice rychlý rozhovor si k nám odskočila představitelka děvy Marcely. Paní Vendula Lavendů absolvovala celý rozhovor, aniž bych přišel o peněženku...nebo kalhoty.

Máte raději na muži oblek, nebo montérky?

Obojí, určitě 😊

Je pro Vás příjemnější na jevišti mluvit, nebo zpívat?

Spíše mluvit, protože mám pocit, že vůbec neumím zpívat, takže preferuji mluvení

Ráda si zajdete do noblesního podniku?

Ano, ráda. Miluju noblesní podniky 😊

Obligátní dotaz na cestu k divadlu.

Přivedla mě touha hrát, kterou mám už od dětství 😊

Jezdíte rádi na přehlídky, nebo preferujete klasickou formu ojedinelého představení?

Jezdíme rádi na přehlídky, byli jsme v Odrách, také na Štítině, ale moc rádi zahrajeme kdekoliv 😊

HODNOCENÍ POROTY: Sylvie Vůjtková

Sobota nás přehoupala do druhé poloviny přehlídky a nejnabitější soutěžní den zahájilo Divadlo Grunt z Háje ve Slezsku s dobře známou komedií Světáci. Všichni, kdo znají slavný film (a bylo by asi dost těžké najít někoho, kdo ne), vědí, že ten je zárukou kvalitní zábavy. Jak je to ovšem s jeho přenesením na divadelní prkna? Režisér a v tomto případě i představitel Antonína Skopce Roman Moravec si pro hájeckou inscenaci vybral divadelní adaptaci Jiřího Vobeckého, který filmový scénář Zdeňka Podskalského a Vratislava Blažka nejen upravil pro divadlo, ale také výrazně dobově posunul z 60. let směrem k dnešním dnům (resp. k roku 2008, kdy tato úprava vznikla). Již samotná volba úpravy byla poměrně problematičtější – posun příběhu do jiné doby příliš nefunguje, na jevišti tedy ani nevychází... zatímco v šedesátých letech pracující dělníci mohli snít o nobilese a glancu první republiky, protože kontrast byl zřejmý, jen těžko to může fungovat v 90. letech či po roce 2000, kdy se společenský kontext výrazně posunul, dělník už není ve středu zájmu a že by se tehdy měli lidé tendenci navracet k ideálu první republiky se rovněž nedá říct. Tento dobový posun je navíc nedotažený, protože tam jsou připsané nové dobové zmínky, ale stále setrvaly i nějaké z let šedesátých (o slavných osobnostech) a i použitá hudba z rádia

směřuje k době, do níž je zasazen film. Scénické a kostýmní zasazení je v tomto směru také nejednoznačné (něco působí rozhodně starší, něco zas až příliš současně), zkrátka již volba této úpravy byla pro výsledek bohužel spíš na škodu svou nedomyšleností a vyjmutím z fungujícího kontextu, než aby jej adekvátně nahradila a přinesla něco nového, což nejspíš zamýšlela. Druhým zásadním jevištním problémem této adaptace se ukázalo být střídání prostředí. Zatímco film může pracovat se stříhem, natáčet v různých interiérech a exteriérech, dovolit si detailní záběr a chvíli si nějakých postav nevšímat, při přenosu těchto filmových principů na divadlo nastává většinou problém, který staví inscenátory před těžký úkol. Jak tyto filmové prostředky nahradit na divadle? Velká profesionální divadla samozřejmě mohou mít bohatou, snadno proměnlivou scénografii či řadu komparzistů, již jednotlivá prostředí pomáhají dotvářet, amatérské divadlo tuto cestu však většinou může zvolit jen těžko a musí hledat jednodušší, důmyslnější řešení. To se v případě Divadla Grunt bohužel úplně nepodařilo – na scéně se nacházela recepce, stůl se židlemi, zadní stěna s obrazy, příp. pohovka, to vše po drobných změnách mělo představovat většinu prostředí. Přestavby však byly spíš dlouhé a ne vždy důsledné, nebylo ujasněné, kam který představovaný prostor pokračuje (např. do bytu dam se vcházelo od diváků, ale pak postavy, které měly odejít z bytu, odešly dveřmi do portálu), přitom části, které se hrály mezi diváky, fungovaly velmi dobře. To, co na Světácích miluje asi většina lidí, co je viděla, je herecké ztvárnění jednotlivých postav – ostatně ne náhodou je hráli nejlepší herci naší doby. I z tohoto hlediska inscenace hájeckých pokulhává, herecká charakterizace není zcela dotažená, kým postavy jsou a kým se touží stát, proč tomu tak je, na jevišti tak dochází spíš

ke konverzování než slovnímu jednání, což vede k celkově rozvolněnému temporytmu. Asi nejdále v hereckém uchopení se dostal právě režisér coby Antonín Skopec. Součástí představení jsou samozřejmě i písně z filmu, uchopená spíš jako hudební čísla na forbíně, kdyby z nich bylo více cítit situaci, kam jednotlivé postavy posouvají, určitě by to prospělo. Naopak dobře fungují pěvecké výstupy Martina Holíka v restauraci Diplomat Grill, které přesně navodí prvorepublikovou noblesní atmosféru. Živý hudební doprovod obstarávají klavíristka a houslistka za scénou (ta místy i přímo na scéně), což je velké plus, (byť škoda, že se klavír nevešel přiznaně před oči diváků).

I přesto, že se Divadlo Grunt zakouslo do pro divadlo velmi těžkého úkolu v podobě Světáků, je velmi dobře, že se s ním po všech zkoušecích komplikacích popralo až do konce, jednalo se ostatně o zatím největší divadelní kus tohoto divadla.

Sobota 30.3.
14:00

Venkovské divadlo s.r.o. Stará Bělá
Dušan Pirník: KDO JE TU ZA BLÁZNA

aneb Všude dobře, doma EU

Druhým zástupcem pořádajícího města je Venkovské Divadlo s.r.o. Tento korporátní název pouze jako firma vypadá, jedná se opravdu o divadelníky, kteří se dali dohromady v roce 2016. Hrají v malých prostorách půdní vestavby, takže scéna i kulisy jsou mnohdy minimalistické. VD s.r.o. je autorské divadlo se snahou o inteligentní humor pro dospělého diváka. Jezdí zejména po okolí Staré Bělé. V sobotu po obědě představí svou hru Kdo je tu za blázna, která měla premiéru již v prosinci 2017.

ULOVENÁ CELEBRITA

Pro lidstvo existují jisté zákonitosti. Zatímco ženy se vždy rády podívají na muže v hezké vojenské uniformě, muži neodmítnout úsměv zdravotní sestry. A protože zákon je zákon, je potřeba jít na kontrolu 😊 (Monika Krejčí, sestřička Eva a Ředitelka)

Čím jste chtěla být jako malá?

Sestřičkou 😊 Chtěla jsem se stát sestřičkou a taky jsem se jí stala. Nejsem všeobecná sestra, jsem porodní asistentka, ale pracuji v nemocnici, takže se mi splnil sen v osobním životě a také na divadelních prknech aktuálně 😊

Takže zatímco spousta lidí začne hrát divadlo, aby se mohla stát na pár minut někým jiným, Vy jste pořád usměvavá sestřička.

Dá se tak říct. Ale dnes tady byla shlédnout představení moje staniční šéfová a děkovala mi, že jsem v práci normální. Že nejsem tak střelená a umím uvažovat vlastním mozkiem.

To byla moje další otázka, zdali jste takto sestřičkovsky střelená i doma.

Svým způsobem jsem pořád takto potrhlá. Jenom samozřejmě v menší míře. Jsem pro každou srandu.

Má někdo představu, kolikrát v první scéně zazní slovo EU?

To Vám neřeknu, nepočítali jsme to. Ale kdyžtak si můžete dát tu práci 😊

NE, NE, tolik času nemám 😊 Co Vás přivedlo k divadlu?

Mne přivedl k divadlu můj brácha, který s režisérem začal plánovat, že by se mohlo udělat divadlo. Potřebovali herce a mě napadlo, že by mě to mohlo bavit. Kdysi jsem hrála, protože jsem chodila do skautu a občas jsme dělali takovou pohádku. Čili mi přišlo, že bych to mohla zkusit. Takže přes mého brácha, který byl ve všech třech etudách. A je to už 2 roky, co jsem ve vesnickém divadle 😊

Jsme ve druhé polovině našeho festivalu, byla jste na některém z představení nebo plánujete jít další?

Byla jsem na třech. Ve středu na Na tohle teď není ta pravá chvíle, to se mi moc líbilo. Ale ze všech těch tří, co jsem viděla, bylo nejlepší Máťový nebo citron. Na začátku jsem se trochu ztrácela, ale pak to vyvrcholilo a vygradovalo, až bych řekla, že to byli dost „profíci“, co určitě hrají nějakou dobu. A následně jsem začala být trochu vystresovaná a přemýšlela, zda náhodu nezavolám režisérovi a neřeknu, že mám dneska pohotovost 😊

HODNOCENÍ POROTY:

Sylvie Vůjtková

I během sobotního odpoledne jsme pokračovali v komediálním naladění, o něž se tentokrát postarala Venkovské divadlo s.r.o. ze Staré Bělé se třemi úsměvnými etudami nesoucími souhrnně název Kdo je tu za blázna? Tento soubor se na přehlídce představil poprvé, protože se jedná o jeho úplně první inscenaci. Etudy EU, Notebudka a Blbka pro soubor napsal spisovatel Dušan Pirník, který se souborem přímo spolupracuje, pod režii je podepsán Martin Korbáš.

V každé ze tří etud se objeví dva herci

a jedna herečka a jejich tématem je absurdita dnešní doby, která se vymyká logickému chápání. Mezi etudami obstarávala hudební intermezza Adéla Korbášová, zatímco Martin Korbáš nonšalantním způsobem v pozadí předělával scénu. První etuda s názvem EU se odehrává v blázinci, kde jsou pacienti i dva bývalí úředníci v Bruselu, kteří si svou byrokratickou rutinu den do den prožívají i zde. Přichází k nim s léky nová zdravotní sestra, kterou si svým přesvědčením a zápalem takřka získají pro práci na jejich administrativním oddělení, než tomu však propadne docela a definitivně pozbyde rozumu, přijde zpátky k sobě a pacienti utlumí donesenou medikací. Pokud by se – tak jak avizovali – tvůrci drželi etudy (to znamená, že tento námět by byl zpracován do max. 10 minutové délky), mohla by z toho být poměrně chytrá a zábavná kritika nesmyslné byrokracie. Problém však je, že tato „scénka“ trvá skoro třicet minut (tedy spíš v délce aktovky než etudy), na tuto délku se však situace velmi málo vyvíjí a proměňuje, příliš velký prostor je věnován slovním hříčkám místo konkrétního rozvedení situace. Jednotlivé postavy jsou rovněž uchopeny velmi expresivně, aby se podtrhla jejich „šílenost“, což je pro tuto délku opět neúnosné, mnohem více by prospělo zdání normality, která by se postupně začala narušovat a do naprosté bizarnosti teprve růst. Ostatně – jak jevištně ztvárnit, že náš svět šílí a blázní, pokud tam není nikdo normální, kdo by tohoto poznání dospěl? Těmito problémy (rozepsání do neúměrné délky, kde nad rozvojem situace převládají zejména slovní hříčky a přílišná expresivita) trpí i další dvě etudy.

Prostřední Notebudka ukazuje absurdní náročnost vyplnění daňové přiznání formou terapie – aby si tím klient mohl projít nejprve na zkoušku pod dohledem školeného lékaře, než si tím bude muset projít „naostro“. Bohužel tento nápad není doveden do důsledku –

tato „terapie“ je natuknutá na začátku, ale nikoliv pro diváka zcela pochopitelně, mnohem lépe by fungovalo na začátku divákovi nic neprozrazovat, aby si myslel, že se vše odehrává na finančním úřadě a až v konečném zoufalství „klienta“ se prozradilo, že šlo o pouhé terapeutické cvičení. I tato etuda je zavalena slovy a především vtipy, aniž by mnohdy bylo jasné, kam situace spěje, či k čemu postavy směřují. Přitom velmi pěkně je absurdita vystižena na příkladu používání termopapíru pro účtenky a to nejen logickým směřováním, ale i hereckým ztvárněním režisér v postavě klienta, který je oproti ostatní hereckým představitelům mnohem umírněnější a k expresivnímu výbuchu dojde až pod nátlakem situace.

Třetí etuda s názvem Blbka nás přivádí na manželskou terapii, kde se manželé nedovedou shodnout absolutně na ničem (čímž terapeuta značně dovádí k šílenství), dokud se manžel nepodřekne, že má milenkou, jejíž výběr paradoxně manželka pochválí a dojde k jejich první shodě. I zde platí vše předešle zmíněné, avšak jde o první případ, kde se pracuje i s mizanscénou (nejprve je terapeut proti manželé, pak se ocitne mezi nimi), etudě svědčí i uměřenější herecké podání manželky.

Je určitě chvályhodné, že soubor tíhne k autorskému vyjádření a společenské kritice ve formě nadsázky a humoru, z jejich první inscenace však bylo patrné, že jejich autor Dušan Pirník je zejména prozaik a pro divadlo tedy přespříliš literární. Pokud se jim při jejich další tvorbě podaří soustředit se více na situaci místo na slovní humor a zadané téma budou

sledovat důsledně (nikoliv zmínit vše, co se tam dá narvat) a námětu bude odpovídat i délka zpracování, může se jednat o slibné začátky nového souboru.

Sobota 30.3.
18:00

K.V.A.S. Karviná
Tomáš Kovanda: PROJEKT N.A.Ď.E.Ž.D.A.

Aneb Za stranu a za lidi...

Projekt N.A.Ď.E.Ž.D.A. je již pátou inscenací, kterou na bucharech předvedou členové Kulturních vibrací a stresu z Karviné. Tento činoherní amatérský soubor oslaví letos 20 let existence a za tuto krásnou dobu nastudovali nespočet celovečerních her, z nichž se některé hrály i několik sezón. Svou kvalitou na Bucharech získali i pomyslný hattrick, neboť za Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka získali od poroty v roce 2012 doporučení, s Drcla loktem vo kredenc si podmanili diváky v roce 2013 a při své poslední návštěvě v roce 2015 získali přímo nominaci za svou Divadelní komedii. Ze svého sídla v Městském domě kultury v Karviné letos vyjeli na Buchary s astrokomedií, která spatřila světlo prken v dubnu roku 2018.

ULOVENÁ CELEBRITA

Cesta na Mars není jen tak pro někoho. Takto kvalitní psychický a fyzický výkon zvládnou jen ti nejlepší z nejlepších a jednoho takové kosmického hrdinu, civilním jménem Aleš Vašítek, se nám povedlo odchytit hned po návratu na rodnou planetu.

Chtěl jste být jako malý kosmonautem?

Určitě.

Stále ještě chcete být kosmonautem?

Určitě.

3 věci, které byste si sebou vzal do vesmíru?

Nejraději bych letěl sám, takže bych si vzal připojení na internet, abych se mohl zabavit. Určitě ne výživové tyčinky. Vzal bych si něco dobrého na zub. Čili sebe, připojení k internetu a něco na zub.

Zaslechl jsem, že Vám režisérka občas mění věci i 5 minut před představením. Jak to zvládáte?

Já těžce, ale už je to čím dál tím lepší 😊

Podíleli se i herci na stavbě a vymýšlení scény, nebo je to celé práce vaší scénografky?

Všichni, Všichni. Někdo dělal raketu, já jsem dělal pult, kolegyně se podíleli na výzdobě rakety, instalaci elektřiny, ale všichni dávají ruce k dílu. Přidáváme všichni nápady, je to kolektivní výtvor.

V tomto případě, kdo je autorem dokonalé rekvizity, a to kladívka na rozbití okna v kosmické lodi.

Hledali jsme rekvizity a jeden kolega přišel s tímto kladívkem. A takový nápad nelze ignorovat 😊

Náš festival se pomalu chýlí ke konci, viděl jste nějaká představení, líbila se?

Já jsem byl bohužel velice pracovně vytížený. Chtěl jsem, ale jsem rád, že jsem vůbec mohl dorazit dnes se souborem. Když u nás cokoliv ve městě je, tak bez váhaní zajdu. Protože tam nesmím chybět. Proto mě mrzí, že mi to letos na Buchary moc nevyšlo

HODNOCENÍ POROTY: Sylvie Vůjtková

Sobotní „troják“ završilo večerní představení Projekt N.A.Ď.E.Ž.D.A. v podání K.V.A.S. Karviná a v režii zkušené umělecké vedoucí Lucie Ráčové. Komedialní tón celého dne se nejen udržel, ale i výrazně umocnil, což se dalo vyčíst především z hlasitých reakcí diváků,

kteří si sobotní večer v Michálkovicích užívali, jak jen to šlo. Ostatně i po představení to samé tlumočily ohlasy jednotlivých diváků na začátku semináře a na nedělním vyhlášení přehlídky to definitivně potvrdila Cena diváků.

Hra Tomáše Kovandy – byť na profesionální scéně neuvedená – se dočkala odborného ocenění již v roce 2015, kdy obsadila 3. místo v soutěži o Cenu Evalda Schorma (ocenění za původní hru, dramaturgii či překlad určené studentům českých vysokých uměleckých a uměnovědných škol). Tato „astrokomedie“ vypráví o vědeckém experimentu zkoumajícím

proměny lidského chování v „extrémních podmínkách“, v tomto případě se jedná o skupinu čtyř lidí společně zavřených do omezeného prostoru po dobu dvou let. A kdo by se dobrovolně pro účast na takovém experimentu upsal? Inu, nejspíš nikdo, proto o něm jeho přími účastníci nemají nejmenší tušení a jsou přesvědčeni, že tvoří posádku sovětské mise na Mars. Místo v raketoplánu jsou však kapitánka Kordakovová, pilot Sergejovič, navigátor Ostaropov a doktorka Karentská zavřeni v sovětské laboratoři, kde jsou permanentně monitorováni videokamerami. S průběhem celého experimentu nás na forbíně seznamují dvě sovětské vědkyně a jednotlivé události nám zprostředkovávají pomocí vybraných videozáznamů z laboratoře, tzn. Interiéru raketoplánu, který se nachází za oponou. Sem tam se i sovětští mistři utnou a vše nevyjde podle plánu (jak mistrně se podařilo sovětským vědcům vypořádat se stavem beztlíže!), na to však existuje bezpečně funkční protokolární řešení v podobě gulagu. První skutečný problém nastává, když přestane fungovat přenos z videokamery umístěné v laboratoři a na místo je vyslán údržbář Jurjevič, aby závadu nepozorovaně odstranil. Než se mu však podaří zmizet, vrací se posádka, která je v šoku,

že po několika měsících objevuje dalšího člena. Byť se údržbáři z této situace podaří velmi umně vybruslit a posádku přesvědčit, že s nimi cestuje již od startu, akorát v úkrytu, krušné časy mají teprve nastat – vedoucí experimentu jej nyní nemohou propustit z laboratoře (aka „volného vesmíru“), aby neriskovali prozrazení, a on tam musí nedobrovolně setrvat. Z toho samozřejmě pramení následné zoufalství, umocňující všeobecnou ponorkovou nemoc, na niž se stává jediným lékem na lodi zkvašený alkohol...

Hra samotná pracuje s přesně stanovenými a velmi dobře známými typy hrdinů – oddaná, regulemi posedlá kapitánka, mužný přitažlivý pilot, proti němu naopak něžný a křehký navigátor, atp. Nejde o psychologické vykreslení, jakožto přesné vystižení typu, což se karvinským velmi dobře daří jak u rázných sovětských vědkyň, tak u posádky (zejména kapitánky a pilota). Trochu složitější situaci má údržbář, kterému autor jisté psychologické momenty předepisuje, čímž mezi ostatní úplně nezapadá a do žánru této hry se vlastně nehodí (o problematizaci jejich hereckého ztvárnění nemluvě).

Inscenace vyniká přesnou, nápaditou a velmi hravou režii a obrovskou pochvalu zaslouží i kostýmní a scénická výprava (včetně rekvizit), kdy se K.V.A.S.u technologického ducha raketoplánu s komediální nadsázkou podařilo vystihnout velmi efektně, ovšem i s humorem. Byť vývoj děje začne být poměrně brzy předvídatelný, právě režijně-herecké uchopení z ní vytváří velmi zábavnou a vizuálně působivou komedii s hořkými podtóny, kterou si s budete s chutí užívat. Lehce problematický byl znásobený konec, který zbytečně doslovoval to, co již divák věděl, čímž sám sebe oslabil, i přesto se však jednalo o velmi povedenou inscenaci po všech stránkách.

DEN PÁTÝ – NEDĚLE 31.3.2019

Těžká jsou rána nedělní. Pro několik účastníků festivalu bylo dnešní ráno stále včerejším večerem a tak byla atmosféra před BOBANem poněkud poklidná ☺ Ale finálový den je finálový den a tak se KD opět příjemně zaplnil, protože jednak jsme se opět mohli těšit na hudební představení Babičky v trenkách a jednak hned po něm (plus mínus oběd) dokonce překvapení tohoto festivalu, a to představení absolventů kurzu režie pro LK Ostrava, který vedl sám Václav Klemens. Aneb konečně jsme se všichni podívali, o jakých režisérských fintách to pan porotce neustále mluví a zároveň, zda režiséři všech zemí (nebo alespoň bucharům dobře známých souborů) opravdu umí hrát tak, jak to chtějí po svých svěřencích. Zároveň se na pozadí hodil do gala prezident festivalu, ale o tom až později.

Neděle 31.3. 11:00	BOBAN Bohumín Vladimír Peška: Babička v trenkách
-----------------------	--

BOhumínské BAVidélko převážně Nedělní (BOBAN) je letos nejtradičnějším účastníkem přehlídky. V aktuálním ročníku se na Bucharech představí již pošesté a dohnali tak domácí Devítku a ex domácí Bílé Divadlo, kteří v tomto roce na festivalu nevystupují. Boban funguje od roku 2007, kdy se ponořil do pohádkového světa, který o 3 roky později opustil a vrhnul se na tvorbu klasické činohry pro dospělé. Nejkrásnější válka; Rychlé šípy; Jak to udělat, aby nezůstaly hezký holky na ocet; Paroháči a Slaměný klobouk byly již převedeny bucharskému publiku za doprovodu kapely Oty Maňáka, která neodmyslitelně patří k tvorbě bohumínské bandy. Protože nebyl by to Boban, kdybychom si neužili zpěv a tanec. Vzhledem k velice početnému souboru (30 aktivních členů) si hry snaží upravit „na tělo“ a rozhodně nehodlají opustit hudební komedie, které jsou jim nejbližší. Babička v trenkách měla premiéru v květnu 2018 a během nedělního dopoledne dorazila konečně i na Buchary

HODNOCENÍ POROTY: Sylvie Vůjtková

Poslední soutěžní představení tohoto ročníku Ostravských Bucharů připadlo na nedělní dopoledne a představil se v něm divadelní soubor Boban z Bohumína, který si pro svou inscenaci vybral hudební komedii Vlastimila Pešky Babička v trenkách. Režie tohoto kusu se ujal Petr Bielan, původní hudby Ota Maňák, který celé představení i živě doprovázel. Bohumínský soubor Boban se hudebním komediím věnuje kontinuálně a nelze se tomu divit, má pro to disponované zpěváky a ve svém středu velmi zdatného muzikanta. Záleží

tedy zejména na předloze, kterou si pro své nastudování vybere. Tentokrát sáhnul po hudební komedii (vaudevillu) Vlastimila Pešky, kterou autor napsal pro svůj ochotnický soubor, kde sám i režíruje. Z tohoto však pramenil asi největší kámen úrazu – píše-li někdo hru přímo pro konkrétní soubor, píše ji jednotlivým členům tzv. na tělo, s konkrétní představou, jak takovou postavu asi bude hrát, a pokud tuto hru sám i režíruje, necítí potřebu tolik rozepisovat určité motivace či akce přímo do textu, protože si to příp. pohlídá přímo na jevišti. S tímto bohumínští bojovali asi nejvíce – některé situace nebyly vůbec zřejmé, nebyly vidět důležité akce nebo chyběly motivace postav, které si tak divák musel domýšlet, a celý příběh (jakkoliv bláznivý) se pro něj znepřehledňoval. Přesné typové vystižení se podařilo Pavle Skokanové v roli Tety Augusty (ostatně její role je však i nejlépe napsaná), zdá se, že v ostatních případech pan Peška mnohem víc sázel na svůj vlastní soubor a kreace herců, takže jiné divadlo při nastudování tohoto textu musí poměrně dost tápat a hledat, jako tomu bylo i v tomto případě. Přitom se nedá říct, že by bohumínští herci svým rolím nerozuměli, vlastně byli poměrně výstižní, ale pár kroků jim ještě chybělo.

V některých momentech autor nezacházel se zápletkou příliš zručně, proto vývoj událostí nepůsobil divácky příliš přesvědčivě.

Pokud jde o hudební čísla, ani jejich rozložení od autora nebylo nejšťastnější – zpočátku jich jde poměrně dost rychle za sebou, pak se však na delší dobu zcela vytratí. Po hudební a pěvecké stránce byla dobře zvládnutá, ale chtělo by ještě přidat energii ve výraze, po stránce pohybové byl problém, že se při početných sborech sotva vešli na jeviště, natož aby tam měli prostor tančit. To byl ostatně problém i přímo v některých scénách, kulisy byly posunuté poměrně dopředu, aby bylo dost místa v zákulisí, ale přímo na jevišti pak docházelo k pocitu „mačkání“. Scénografie, která pochází z původní inscenace Vlastimila Pešky, byla velmi pěkná a funkční (občas působily přestavby trochu zdlouhavě, ale bylo to zejména z důvodu, že často nejprve probíhala přestavba a až poté hudební číslo, místo toho, aby tomu bylo zároveň), kostýmy byly bohužel lehce nedůsledné. Byť typově odpovídaly postavám, neodpovídaly dobově (která však byla v textu ponechána) a místy se nějaký kostým vymykal úplně, jako takřka civilně současné šaty. Větší důslednost v ujasnění, kdy to chceme hrát a podle toho zvolit odpovídající jednotný styl, by určitě prospěla. Jinak však platí, že asi největším úskalím bohumínské inscenace byla sama předloha, nesnadno přenositelná z podhoubí domovského souboru, a že bohumínským hudební divadlo svědčí a mají pro ně dobré předpoklady.

Neděle 31.3. 15:00	AKRPLKO Bertold Brecht: Maloměšťácká svatba
-----------------------	---

Absolventi kurzu režie při Lidové konzervatoři Ostrava si připravili pro bucharské diváctvo delikátní třešničku na letošní festivalový dort. Opustili režijní stoličky a vrhli se na herecká prkna pod vedením samotného Václava Klemense, tehdejšího času lektora zmíněného kurzu, toho času bucharského porotce 😊 Kurz režie je určen především režisérům amatérských divadelních souborů, případně dalším zájemcům s praktickou zkušeností z amatérských divadelních souborů (hereckou, dramaturgickou či scénografickou), kteří by se chtěli režii věnovat. Vychází z praktických úkolů a cvičení a byl zakončen závěrečnou inscenační prací. Ve školním roce 2018/2019 jde již o čtvrtý ročník, posluchači se setkávají dvakrát za měsíc. Posluchači kurzu se nejprve zabývali schopností vidět a vnímat, objevovat dramatické momenty v životní, ale i jevištní realitě. Ústřední kategorií je dramatická situace a její konstitutivní prvky (prostor, čas, vztahy).

Posluchači se učí, jak vnímat, uvědomovat si a pojmenovávat – co chtějí vyjádřit, aby mohli nacházet prostředky k tomu, jak to sdělit na jevišti. Kurz rovněž vede posluchače k tomu, jak stavět úkoly pro herce, aby svou hrou naplňovali režijní záměry. Kurz má zejména pěstovat režijní myšlení, a to cestou ryze praktickou, prostřednictvím praktických úkolů a cvičení. Absolventi předvedli divákům své ztvárnění Maloměšťácké svatby, která měla premiéru právě dnes 😊

ULOVENÁ CELEBRITA

Jak festival končí, je na vše mnohem méně a méně času, neboť se nám všichni hnedka rozutíkají, rozletí do světa a nám nezbývá nic než jen tužka pro pláč. Jenže herečka/režisérka Silvie Grygarová ze souboru Pod zámekem z Kyjovic si našla přece jen pár minutek, aby nám řekla pár slov o absolvovaném kurzu a samozřejmě odehrané Svatbě (to by nebyly Buchary, aby se tam vždycky nějaká svatba aspoň okrajově nezjevila 😊)

Máš ty svou historku ze svatby, ať už ze své nebo cizí?

Historika ze svatby? Ráda bych poskytla super vtipnou historku, ale byla jsem jen na svatbách, kde to všechno skončilo happy endem a nikdo se nepopral 😊

Jaký je VK jako lektor? Dle jeho úvodních slov jste odmítali kurz ukončit :-)

Václav Klemens je jako lektor výborný, o tom svědčí i to, že jsme po něm rok od roku chtěli, aby to s námi ještě další rok prožíval znova a znova, až jsme na konci 3 ročníku navrhli, že 4 ročník bude hlavně o tom, že musíme něco společně vyprodukovat. Musím říct, že jeho metoda výuky je opravdu mučivá, ale ne fyzicky 😊 Mnohokrát nám položil otázku, na kterou byla třeba i dost lehká odpověď, ale my jsme v tom hledali něco víc a on nás nechal tak dlouho dusit, dokud jsme si na to nepřišli sami. A proto jsme kolikrát řešili třeba dvě věty i 3 hodiny. 😊 Je pro nás ale určitě pro všechny i přítelem, umí dobře naslouchat našim problémům v amatérských divadlech a opravdu se nás snaží i podporovat, jak jen to je v jeho možnostech.

Je rozdíl hrát s herci a s režiséry?

Myslím, že tam rozdíl je, ale my všichni jsme ve svých souborech i herci, a tak jsme se nechali tentokrát vést, a režíroval nás skvělý režisér a dost jsme se naučili i z jeho práce s námi.

Cítíš se teď jako lepší režisér?

Jako lepší režisér se cítím určitě, (i z 0 na 10 % je pokrok 😊) když jsem tam začala chodit ten první rok, tak jsem byla režii téměř nepolíbená a všechno pro mě bylo cizí! Po roce tam přišli někteří noví, a i my jsme najednou viděli ten rozdíl. Hlavně v tom, že by se věci měli dělat tak, aby vyplynuly ze situace, ne proto, že to je napsané v textu 😊

Kdy tě zase uvidíme na Bucharech?

Na bucharech mě uvidíte určitě příští rok, jestli se nestane něco nečekaného, ať už jako diváka nebo účastníka.

NEDĚLNÍ BUCHARSKÝ GALAVEČER

Zapomeňte na Angelinu, Lady Gagu nebo dokonce na Bartošku, pravá noblesní událost je vždy v neděli na Bucharech! Rada se hodil do gala, male Buchárky jsme oprášili a vytáhli ze sklepa, a dokonce se vyluxovalo jeviště. No prostě klasa 😊

Závěrečné a úvodní slovo vždy svěřujeme nejpovolanějším ze zástupců našeho krásného města a ani v neděli tomu nebylo jinak. Několik vřelých slov totiž zaslechl naplněný kulturní dům od místostarosty Michálkovic, pana inženýra Vladimíra Kozla, který byl dokonce i na zahájení (ač nemusel!). Následoval slavnostně ustrojený prezident festivalu Petr Rada, který si taky přidal tu svou trošku do mlýna a už byl nejvyšší čas na ocenění, oceňující a oceňované. Hlavní i vedlejší ceny si „bohužel“ rozebraly jen dva soubory. Členové Lidového divadla Krnov a Divadla K.V.A.S. Karviná letošní ročník doslova ovládli a odnesli si ceny za herecké výkony, režii i nej představení. U diváků to vyhrála cesta na Mars od K.V.A.S., ale porota udělila přímou nominaci Čajům z Krnova. Krásná remíza, která je dokonalou pozvánkou na další ročník Ostravských Bucharů. Už jen 11 měsíců zbývá do desátého ročníku, takže neváhejte a velkou červenou tužkou si zazačte, že musíte přijít. Přijít se podívat, pobavit, popít, pokecat a zlepšit si tak den. Protože jestli se něčím na Bucharech nešetří, tak je to ~~pivo~~ úsměv 😊

PS: díky lehkému opoždění vydání novin (ehm ehm) můžeme potvrdit, že i K.V.A.S. bude s Krnovem na Divadelním pikniku ve Volyni. Gratulujeme 😊

VÝSLEDKY OSTRAVSKÝCH BUCARŮ 2019

Nominace na Divadelní Piknik Volyně 2019:

Lidové divadlo Krnov s inscenací *Mátový nebo citron?*

Doporučení na Divadelní Piknik Volyně 2019:

Divadlo K.V.A.S. Karviná
s inscenací *Projekt N.A.Ď.E.Ž.D.A.*

Cena diváků:

Divadlo K.V.A.S. Karviná
s inscenací *Projekt N.A.Ď.E.Ž.D.A.*

Čestná uznání:

- **Martinu Kowalikovi** za herecký výkon v roli Matyáše v inscenaci *Na tohle teď není ta pravá chvíle!*
- **Olze Vávrové** za herecký výkon v roli Sadie v inscenaci *Perfect days*
- **Rostislavu Holmanovi** za hereckou proměnlivost v inscenaci *Převýchova v díře*
- **Romanu Moravcovi** za herecký výkon v roli Antonína Skopce v inscenaci *Světáci*
- **Venkovskému divadlu s.r.o.** za práci s textem
- **Pavle Skokanové** za herecký výkon v roli Tety Berty v inscenaci *Babička v trenkách*

Ceny:

- **Tomáši Markovi** za režii inscenace *Mátový nebo citron?*
- **Denise Strnadové** za herecký výkon v roli Sofie v inscenaci *Mátový nebo citron?*
- **Janu Pirklovi** za herecký výkon v roli Juliána v inscenaci *Mátový nebo citron?*
- **Lucii Ráczové** za režii inscenace *Projekt N.A.Ď.E.Ž.D.A.*
- **Divadelnímu souboru K.V.A.S.** za výpravu k inscenaci *Projekt N.A.Ď.E.Ž.D.A.*
- **Aleši Vašítkovi** za herecký výkon v roli Vladimira Sergejeviče v inscenaci *Projekt N.A.Ď.E.Ž.D.A.*
- **Radce Zapletalové** za herecký výkon v roli Tatiány Kordakovové v inscenaci *Projekt N.A.Ď.E.Ž.D.A.*

CO ŘÍCI ZÁVĚREM

Závěrem se vždy sluší poděkovat. Takže nemáte zač ☺

Velké díky samozřejmě zaslouží Petr Rada, že do toho každý rok jde, ačkoliv se vždy tváří, že naposled. Ale pak to přece jen vypíše, domluví, uspořádá, ukončí a rozežene ☺

Poděkování patří ale také Zdence Kulové za zajištění veleslavných porotců a oranžové armádě devítkářů, kteří se vždy utrhli z pracovních povinností, aby na sebe nahodili tentokrát povinnosti festivalové. Děkujeme Michálkovicím za možnost obývat jejich kulturní dům a samozřejmě děkujeme panu správci, že ho z nás ještě nekleplo ☺

Velké díky pochopitelně patří sponzorům, bez kterých by se žádná přehlídka neobešla, ale to největší děkuji posíláme vám, divákům. Každý začátek je těžký. První představení v Labyrintu se občas setkala s návštěvou tak malou, že jako šatna posloužil jeden stojací věšák. Ale dnes? Dneska nadávám jako špaček, protože jak má člověk fotit představení, když jsou všude lidi! Úžasné, nepředstavitelné, dechberoucí. Prakticky každé představení má mohutnou diváckou kulisu a nám tak přináší příjemné starosti, jako kde vzít více židlí. Abychom s příštím ročníkem nakonec nemuseli na Strahov ☺

Takže odpočívat, rozjímat, vystřízlivět. Desátý ročník Ostravských Bucharů tu bude dřív, než se nadějete ☺

Ps: nesmí chybět klasická trapná kospilačka: Vždy je ta pravá chvíle na užití perfektních dní, chvíle na převýchovu čajem, který ze světáka udělá klidně i blázna. Ale je to náš společný projekt, tak vezměte klidně i babičku, ta určitě bude mít ráda i maloměšťáckou svatbu ☺

Není porota, není přehlídka.
Byla porota, byla přehlídka.
A byla super.

Kontradmirál Rachotu po Bucharech: Michal Rychtr

Fotograf přehlídky: Michal Rychtr

FB moderátor: Michal Rychtr, Dan Hrabovský

korekce: Ing. Iveta Šitavancová